

KRÁL SI JI VYVOLIL.
ALE JEJÍ SRDCE ZÍSKAL JINÝ.

Zaslíbená

Autorka bestsellerové série SELEKCE

KIERA CASSOVÁ

COU
BOO

Zaslíbená

Vyšlo také v tištěné verzi

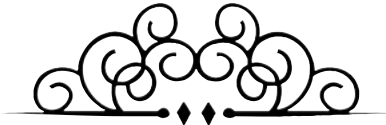
Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

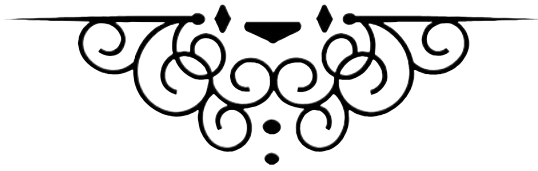
Kiera Cassová
Zaslíbená – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Zaslíbená

KĪERA CASSOVÁ

COO
BOO

Přeložila Ivana Svobodová

*Pro mého prevítského bratra Gerada,
který by mě přenesl přes Serengeti.
Údajně.*

Ahoj čtenáři!

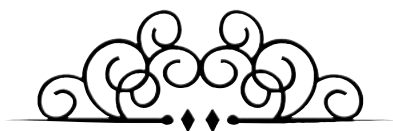
Že jsem se ale nadlouho odmlčela. Stáhla jsem se do ústraní své pracovny, pojídala brownies a pracovala na spoustě menších projektů. Jeden z nich právě držíte ve svých naprosto nádherných rukách. Ne vážně, používáte na ně nějaký krém? Jsou opravdu úžasné. Zpátky k věci, vítejte ve světě *Zaslíbená*! Nemohu se dočkat, až se do něj ponoříte. Je to souhrn tolika věcí, které zbožňuji. Tak například 16. století, silné dívky, které si neuvědomují svou sílu (zatím), a líbání. Samozřejmě líbání. Jak jinak.

Na rozdíl od Kahlen (*Siréna*) a Ameriky (*Selekce*), které žijí v mé hlavě už celé věky, je Hollis novější kamarádka a bylo vzrušující seznámovat se s ní stejně jako s ostatními – tím, že ji nechám, aby mi zvolna vyprávěla svůj zapeklitý příběh a aby byla při všech úspěších a nezdarech sama sebou. Doufám, že si Hollis zamilujete (stejně jako Valentinu, Silase, Delii Grace a další!) tak jako já. Jen na okraj: ukradla jsem Hollisino jméno své sousedce, která tak loni na jaře pojmenovala svou dceru? Ano, to si pište.

Jsem nadšená, že se s Vámi mohu podělit o další příběhy! Děkuji Vám za Vaši podporu. Jste opravdu nejlepší! Zůstaňte na příjmu!

Navždy s láskou

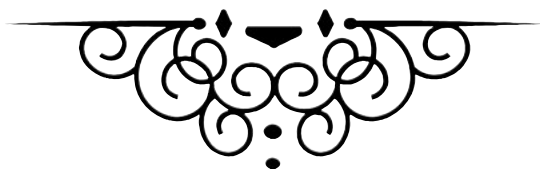
A handwritten signature in black ink, reading "Kiera Cass". The signature is stylized with a large, sweeping initial 'K' and a long, horizontal line extending from the top of the 'K' across the top of the name.

Z KRONIK COROJSKÝCH DĚJIN,

KNIHY PRVNÍ

*A proto, Corojci, je třeba zákonů dbát,
neb porušíme-li jeden, padne celý řád.*

KAPITOLA 1

Byla to ta část roku, kdy je při východu slunce ještě cítit mráz. Zima už však pomíjela, rozkvétaly první květy a příslib nového období mě naplňoval očekáváním.

„Zdává se mi o jaru,“ povzdechla jsem si a přitom jsem pozorovala ptáky za oknem, kteří se beze strachu nesli na pozadí modré oblohy. Delia Grace mi upevnila tkanice šatů a nasměrovala mě před toaletní stolek.

„Mně také,“ odpověděla. „Turnaje. Ohně. Blíží se Den korunovace.“

Její tón naznačoval, že by mě to mělo vzrušovat víc než ostatní dívky, ale já k tomu stále měla jisté výhrady. „To asi také.“

Z pohybů jejích rukou jsem vycítila podráždění. „Hollis, nepochybně budeš během oslav Jeho Veličenstvo doprovázet jako jeho společnice! Nechápu, jak můžeš být tak klidná.“

„Děkuj hvězdám, že jsem letos upoutala královu pozornost,“ řekla jsem a zachovávala jsem nenucený tón, když mi splétala prameny nad čelem dozadu, „nebo by tu byla zábava jako v hrobce.“

„Mluvíš, jako kdyby dvoření bylo hra,“ poznamenala překvapeně.

„Ale ona to je hra,“ namítla jsem. „Krále brzy zaujme nějaká jiná dáma, takže si jeho přízeň musíme užívat, dokud to jde.“

V zrcadle jsem si všimla, jak se Delia Grace kousla do rtu a přitom nezvedla oči od práce.

„Stalo se něco?“ zeptala jsem se.

Ihned nasadila energický výraz a protáhla koutky úst v úsměvu. „Nic. Jen mě vyvádí z míry tvůj bezstarostný přístup vůči králi. Podle mě se za jeho zájmem skrývá víc, než si myslíš.“

Sklopila jsem oči a poklepala prsty na desku stolku. Jameson se mi zamlouval. Byla bych blázen, kdyby ne. Byl pohledný, bohatý a u všech všudy – byl to král. Navíc byl celkem dobrý tanečník a byl zábavným společníkem, pokud měl dobrou náladu. Jenže já se nenechala tak lehce oklamat. Viděla jsem, jak posledních pár měsíců věnoval pozornost hned několika dívkám. Těch bylo přinejmenším sedm včetně mě, a to jsem počítala jen ty, o nichž věděli všichni u dvora. Hodlala jsem si to užívat, dokud to půjde, a pak se spokojit s nějakým pařezem, kterého pro mě vyberou rodiče. Aspoň budu moct na tyto dny vzpomínat, až budu znuděná stařena.

„Je ještě mladý,“ odpověděla jsem nakonec. „Nedokáží si představit, že by se s *kýmkoli* usadil předtím, než na trůně stráví několik dalších let. Kromě toho od něj určitě očekávají, že uzavře politicky výhodný sňatek. Ze mě by neměl valný prospěch.“

Někdo zaklepal na dveře a Delia Grace šla se zklamaným výrazem otevřít. Bylo mi jasné, že si opravdu myslela, že mám šanci, a já se v tu chvíli cítila provinile, že dělám takové těžkosti. Za těch deset let, co se známe, jsme se vždy vzájemně podporovaly, ale poslední dobou se věci měly jinak.

Byly jsme dvořanky a naše rodiny měly komorné. Ovšem nejvýše postavené šlechtičny a příslušnice královské rodiny? Ty měly dvorní dámy, které nebyly pouhými služebnicemi, nýbrž důvěr-

nicemi, pomocnicemi, doprovodem... Byly vším. Delia Grace přijímala roli, na niž jsem ještě neměla nárok, v přesvědčení, že se to každým okamžikem změní.

Znamenalo to pro mě víc, než jsem dokázala vyjádřit, než jsem dokázala přijmout. Koho jiného můžete nazvat přítelem než někoho, kdo věří, že dokážete víc, než si sami myslíte?

Delia Grace se vrátila s dopisem v ruce a s rozzářenýma očima. „Je na něm královská pečeť,“ škádlila mě a obrátila obálku. „Ovšem my víme, že se nestaráš o to, co k tobě král cítí, takže nejspíš nemusíme s otevřením spěchat.“

„Ukaž.“ Vstala jsem a natáhla k ní ruku, ale ona s potouchlým úsměskem dopis spěšně odtáhla. „Delio Grace, ty potměšilá liško, dej mi ho!“ O krok ustoupila. Okamžik nato už jsem jí byla v patách, honila ji po komnatách a přitom se zajíkala smíchy. Dvakrát se mi ji podařilo zahnat do kouta, ale byla rychlejší než já a dokázala mi vyklouznout, než jsem ji stihla popadnout. Když jsem ji konečně chytla kolem pasu, stěží jsem popadala dech námahou a smíchem. Napnula ruku s dopisem co nejdál. Snad bych jí ho dokázala vykrotit z prstů, ale když jsem se natáhla, má matka vpadla do komnaty dveřmi, které spojovaly mé pokoje s jejími.

„Hollis Britová, přišla jsi o rozum?!“ začala mě peskovat.

S Delií Grace jsme se od sebe odtáhly, schovaly jsme ruce za záda a rychle jsme udělaly pukrle.

„Slyšela jsem, jak tu hulákáte jako divoká zvěř, i skrz zdi. Jak můžeme doufat, že ti najdeme vhodného nápadníka, když se stále hodláš chovat takto?“

„Promiňte, matko,“ zamumlala jsem kajícně.

Odvážila jsem se po ní po očku podívat. Stála tam s tím popuzeným výrazem, který obvykle nasazovala, když mluvila se mnou.

„Copelandovo děvče se minulý týden zasnoubilo a o zasnoubách jednájí i Devauxové. A ty se stále chováš jako dítě.“

Polkla jsem, ale Delia Grace nikdy nedokázala mlčet. „Nemyslíte, že je poněkud předčasné Hollis hledat manžela? Má stejně velkou šanci získat si královo srdce jako všichni ostatní.“

Matka se ze všech sil snažila potlačit blahosklonný úsměv. „Všichni víme, jak je králova pozornost vrtkavá. A Hollis vysloveně nemá předpoklady stát se královnou, nemyslíš?“ nadhodila a zvedla příkře obočí, jako kdyby nás vyzývala, ať si ani nezkoušíme myslet něco jiného. „Kromě toho,“ dodala, „odkdy *ty* dokážeš posoudit něčí potenciál?“

Delia Grace ztěžka polkla a její tvář byla jako z kamene. Už milionkrát jsem viděla, jak si tuto masku nasadila.

„Tak prosím,“ uzavřela kázání matka. Potom co vyjádřila, jaké jsme pro ni zklamání, se otočila na patě a odešla.

S povzdechem jsem se otočila k Delii Grace. „Mrzí mě, co řekla.“

„Neslyšela jsem to poprvé,“ připustila a konečně mi dopis podala. „A mě to mrzí také. Nechtěla jsem tě dostat do potíží.“

Převzala jsem si od ní obálku a rozlomila pečeť. „Na tom nesejde. Kdyby mi nevyčetla tohle, našla by si něco jiného.“ Protáhla obličej, aby mi dala najevo, že mám pravdu, a já se dala do čtení listu. „A jej,“ řekla jsem a zatahala jsem za uvolněné kadeře. „Asi mi budeš muset pomoci dát tohle znovu do pořádku.“

„Proč?“

Usmála jsem se na ni a zamávala jsem dopisem jako vlajkou ve vánku. „Protože Jeho Veličenstvo žádá, abychom mu dnes na řece dělaly společnost.“

„Kolik tam podle tebe bude lidí?“ zeptala jsem se.

„Kdo ví? Rád se obklopuje davy.“

Našpulila jsem rty. „To je pravda. Chtěla bych s ním být aspoň jednou o samotě.“

„To říká dívka, která prohlašuje, že je to celé jen hra.“

Ohlédla jsem se na ni a usmály jsme se na sebe. Delia Grace jako by vždycky věděla víc, než bych kdy byla ochotná připustit.

Zabočily jsme za roh a všimly si, že dveře už jsou otevřené a vpouštějí dovnitř jarní slunce. Srdce se mi rozbušilo, když jsem na konci chodby zahlédla štíhlou, a přitom statnou postavu, z jejíž zad splýval rudý plášť lemovaný hermelínem. I když byl ode mě odvrácený, už jen jeho přítomnost stačila k tomu, aby se vzduch naplnil hřejivým šimravým pocitem.

Předvedla jsem hluboké pukrle. „Vaše Veličenstvo.“

A sledovala jsem, jak se ke mně obrací nablýskané černé boty.

KAPITOLA 2

„Má lady Hollis,“ pronesl král a podal mi ruku zdobenou prsteny. Uchopila jsem ji a vstala. Zahleděla jsem se do jeho krásných medově hnědých očí. Hluboké, cílevědomé zaujetí, jež mi věnoval, kdykoli jsme byli spolu, ve mně probouzelo podobný pocit, jako když jsme tančily s Delíí Grace a já se příliš rychle zatočila – prostupovalo mnou hřejivé teplo a motala se mi hlava.

„Vaše Veličenstvo, vaše pozvání mě nesmírně potěšilo. Miluji řeku Colvard.“

„Zmínila jste se o tom. Vidíte, nezapomínám,“ řekl a obemkl mé prsty svými. Potom dodal tišším hlasem. „Také jsem nezapomněl na vaši zmínku o tom, že se vaši rodiče poslední dobou chovají poněkud... *panovačně*. Ovšem s ohledem na dobré mravy jsem je musel pozvat.“ Zadívala jsem se za něj a uviděla větší doprovod, než jaký bych při naší plavbě čekala. Byli tam moji rodiče, několik členů královské rady a řádka dam, které jak jsem věděla, netrpělivě čekaly, až se mnou Jameson bude hotov a přijde jejich chvíle. Všimla jsem si, jak se na mě Nora povýšeně dívá s Annou Sophií a Cecily v těsném závěsu. Ze všech čísel domýšlivá jistota, že má chvílka na výsluní brzy pomine.

„Nebojte se. Rodiče v naší lodi nebudou,“ ujistil mě. Usmála jsem se. Byla jsem vděčná za to drobné milosrdenství, ale mé štěstí bohužel neplatilo pro jízdu v kočáru po klikaté cestě svažující se k řece.

Hrad Keresken se nacházel na Boradské náhorní plošině a tvořil její úchvatnou, nezaměnitelnou dominantu. Abychom se dostali k řece, naše kočáry se musely pomalu prokodrcat ulicemi hlavního města Tobbaru... a to nějaký čas trvalo.

Neunikl mi záblesk v otcově oku, když si uvědomil, že mu jízda kočárem nabízí příležitost k dlouhému slyšení u krále. „Vaše Veličenstvo, jaká je situace na hranicích?“ spustil. „Slyšel jsem, že minulý měsíc byli naši muži přinuceni k ústupu.“

Měla jsem co dělat, abych neprotočila panenky. Proč si otec myslel, že připomínka našich neúspěchů z poslední doby je dobrý způsob zahájení rozhovoru? Jameson se však tou otázkou nechal vyvést z míry.

„Pravda. Vojáci mají dohlížet na klid na hranicích, co ale mohou dělat, když nepřítel zaútočí? Podle mých zpráv král Quinten trvá na tom, že se území Isolte táhne až k Tiberanským pláním.“

Můj otec si posměšně odfrkl. „Ty jsou po generace součástí corojského území.“

„Přesně tak. Ovšem není důvod k obavám. Zde jsme před útoky v bezpečí a Corojci jsou vynikající vojáci.“

Dívala jsem se ven z okna. Hovor o bezvýznamných rozmíškách na hranici mě nudil. Jameson byl obvykle báječný společník, avšak moji rodiče dokázali svou přítomností v kočáře zadusit všechnu radost.

Nedokázala jsem zakrýt ulehčený povzdech, když jsme zastavili v přístavu a já mohla vystoupit z dusného kočáru. „To, co jste říkala o svých rodičích, opravdu nebyl žert,“ poznamenal Jameson, když jsme byli konečně sami.

„Rozhodně jsou to poslední dva lidé, které bych pozvala na večírek.“

„A přitom spolu stvořili tu nejkouzelnější dívku na světě,“ řekl a políbil mi ruku.

Zarděla jsem se a odvrátila zrak. Očima jsem vyhledala Delii Grace, která vystupovala z kočáru následovaná Norou, Cecily a Annou Sophií. Pokud jsem si myslela, že moje cesta byla k nepřekáním, podle toho, jak Delia Grace zatínala pěsti, když se vydala za mnou, jsem uhodla, že její byla daleko horší.

„Co se stalo?“ špitla jsem.

„Nic, co by se nestalo už tisíckrát.“ Napřímila ramena a narovnála se.

„Alespoň spolu budeme na lodi,“ ujistila jsem ji. „Pojď. Bude vtipné sledovat jejich tváře, až budeš nastupovat do královny lodi.“

Sešli jsme do přístaviště a já ucítila vzrušující žár, když mě král Jameson vzal za ruku, aby mi pomohl do lodi. Jak bylo slíbeno, Delia Grace se k nám připojila spolu se dvěma královskými rádci, zatímco moje rodiče a ostatní hosty sluhové dovedli k početným dalším lodím, které mělo Jeho Veličenstvo k dispozici. Na lodi hrdě vlála královská zástava v rudé barvě Coroy a třepotala se ve vánku přicházejícím od řeky tak rychle, že vypadala jako plamen. S radostí jsem zaujala místo po Jamesonově pravici. Naše prsty byly stále propletené, když mi pomáhal se pohodlně posadit.

V lodi bylo připravené lahodné jídlo a kožešiny, abychom se mohli přikrýt, pokud by byl vítr příliš chladný. Zdálo se, že vše, co bych si mohla přát, mám na dosah ruky, což bylo něco, co mě stále překvapovalo: to, že mi nic neschází, když sedím vedle krále.

Když jsme pluli po řece, lidé na březích se zastavovali a klaněli, jakmile spatřili zástavu, nebo volali na krále požehnání. Jameson na to odpovídal poklidným pokývnutím a přitom seděl zpřímá jako strom.

Věděla jsem, že ne každý král je hezký, ale Jameson byl. Velice dbal na svůj vzhled, ponechával si tmavé vlasy nakrátko zastřižené a jeho bronzová pokožka byla jemná. Oblékal se podle poslední módy, i když nijak extravagantně. Rád však dával na odiv svůj nejcennější majetek. To, že takto brzy zjara vyjel s loďmi na řeku, toho bylo jasným důkazem.

To se mi na něm líbilo už jen proto, že jsem tu mohla sedět vedle něj a připadat si jako dáma z královského rodu.

Na břehu řeky poblíž místa, kde zbudovali nový most, stála socha notně poznamenaná rozmary počasí, která vrhala stín na svah až k modrozelené vodě. Jak vyžadovala tradice, urození pánové v lodích vstali a dámy na důkaz úcty sklonily hlavy. Řada knih zachycovala příběhy o královně Albrade, která projížděla zemí a odrážela útoky Isoltenů, zatímco se její manžel, král Shane, v Moorelandu věnoval státnickým záležitostem. Král nechal po návratu postavit na území Coroy sedm soch své ženy a všechny dámy ode dvora každý srpen tančily s dřevěnými meči při připomínce jejího vítězství.

Lidé v průběhu corojských dějin právě na královny často vzpomínali víc než na krále a královna Albrade nepatřila ani mezi ty nejuctívanější. Královna Honovi obešla naše rozsáhlé území, vyznačila hranice a přitom stromy a kameny, jimiž je vyznačila, požehnala polibkem. Ještě dnes lidé tyto kameny vyhledávali – neboť je umístila sama královna –, aby je políbili pro štěstí. Královna Lahja se proslavila tím, jak pečovala o corojské děti v nejhorším období isolténského moru, který byl tak pojmenovaný proto, že kůže lidí, kteří jím onemocněli a zemřeli, zmodrala jako isolténská vlajka. Královna se odvážně vypravila osobně do města, aby vyhledala děti, které přežily, a našla pro ně nové rodiny.

I královna Ramira, Jamesonova matka, byla po celé zemi zná-

má svou laskavostí a nejspíš byla pravým opakem svého manžela, krále Marcelluse, který měl ve zvyku nejprve udeřit a teprve pak klást otázky. Královna však proslula tím, že usiluje o smír. Dolechla jsem se, že svými mírnými argumenty dokázala zastavit nejméně tři války. Mladí muži v Coroi jí měli být za co vděční, stejně jako jejich matky.

Odkaz corojských královen měl vliv na celý světadíl a nejspíš byl součástí i Jamesonova kouzla. Nejenže byl pohledný a bohatý, nejenže by svou ženu učinil královnou... učinil by ji legendou.

„Velmi rád se plavím,“ nadhodil Jameson a vtáhl mě zpět do toho opojného okamžiku. „Když jsem byl chlapec, jednou z mých největších radostí bylo plout s otcem do Sabina.“

„Vzpomínám si, že váš otec byl vynikající mořeplavec,“ poznamenala Delia Grace a zapojila se do rozhovoru.

Jameson s nadšením přikývl. „Byl to jeden z jeho mnoha talentů. Někdy mám pocit, že jsem toho zdědil víc po matce, ovšem zájem o lodě mi zůstal. Stejně tak jeho láska k cestování. A vy, lady Hollis? Cestujete ráda?“

Pokrčila jsem rameny. „Nikdy jsem k tomu neměla příležitost. Celý život trávím mezi Kereskenem a Varingerskou síní. Ale vždy jsem se chtěla vydat do Eradore,“ vydechla jsem. „Miluji moře a slyšela jsem, že tamější pláže jsou překrásné.“

„To jsou.“ Usmál se a odvrátil se. „Prý se tam nyní s oblibou vydávají novomanželé.“ Opět mi pohlédl do očí. „Měla byste svého manžela přesvědčit, ať vám tam zaveze. Na bílých plážích byste doslova zářila.“

Znovu se zadíval stranou a snědl pár malin, jako by pro něj hovor o manželech, cestách a samotě nic neznamenal. Podívala jsem se na Delii Grace, která mi pohled šokovaně oplácěla. Bylo mi jasné, že jakmile spolu budeme samy, probereme tento okamžik do nejmenších podrobností, abychom zjistily, co to mělo znamenat.

Snažil se mi říct, že bych se měla vdát? Nebo naznačoval, že bych se měla vdát... za něj?

Ty otázky se mi honily hlavou, když jsem se zpřímá posadila a zadívala se na vodu. Uviděla jsem Noru, která nás spolu s ostatními zpropadenými dívkami ode dvora pozorovala s kyselým výrazem. Když jsem se nenápadně porozhlédla, všimla jsem si, že se několik párů očí upírá nikoli na krásku dne, ale na mě. Avšak jediný zlostný pohled mi věnovala Nora.

Vzala jsem malinu a hodila ji po ní. Zasáhla jsem ji rovnou do hrudi. Cecily a Anna Sophie se daly do smíchu a Nora nevěřicně otevřela pusou. Rychle ale vzala další malinu a hodila ji po mně. Její výraz se změnil a zdál se být skoro radostný. Zachichotala jsem se, popadla další maliny a vypukla válka.

„Hollis, co to u všech všudy děláš?“ zavolala matka ze své lodi, dost hlasitě na to, abych to přes šplouchání vesel zaslechla.

Podívala jsem se na ni a se vši vážností odpověděla: „Hájím svou čest, pochopitelně.“ Obrátila jsem se zpět k Noře a přitom jsem zaslechla, jak se Jameson tiše zasmál.

Mezi oběma loděmi se nesl smích a salvy malin. Tak jsem se už dlouho nebavila, jenže pak jsem se samým zapálením při hodu moc naklonila a přepadla jsem do vody.

Slyšela jsem, jak lidé kolem lapají po dechu a křičí, ale dokázala jsem se pořádně nadechnout a vynořila jsem se, aniž bych se zalykala vodou.

„Hollis!“ křikl Jameson a natáhl ke mně ruku. Chytla jsem se ho a on mě během okamžiku bezpečně vtáhl zpátky do lodě. „Sladká Hollis, jste v pořádku? Nejste zraněná?“

„Ne,“ vykoktala jsem roztřesená z ledové vody, „ale vypadá to, že jsem ztratila střevíce.“

Jameson se podíval na mé nohy v punčochách a vyprskl smíchy. „To budeme muset napravit.“

Když všichni viděli, že se mi nic nestalo, dali se do smíchu a Jame-son si sejmul plášť a přehodil mi ho přes ramena, abych se zahřála.

„Vrátíme se ke břehu,“ zavelel a nepřestával se usmívat. Tiskl mě k sobě a hleděl mi upřeně do očí. Vycítila jsem, že mu v tuto chvíli – bez střevíců, s rozcuchanými vlasy a promočená na kost – připadám neodolatelná. Ovšem moji rodiče mu stáli přímo za zády a kolem vyčkával tucet šlechticů, kteří by se rádi dožadovali jeho pozornosti, a tak se musel spokojit s tím, že mi na studené čelo vtiskl vřelý polibek.

To stačilo k tomu, abych v žaludku pocítila novou vlnu vzrušení, a napadlo mě, jestli by každý okamžik s ním byl takový. Toužila jsem, aby mě políbil, a každou chvilku, kterou se nám spolu podařilo strávit, jsem doufala, že mě k sobě přivine. Zatím se to nestalo. Věděla jsem, že políbil Hannah a Myru, ale pokud políbil ještě další dívky, ty o tom pomlčely. V duchu jsem se ptala, jestli to, že mě ještě nepolíbil, je dobré, nebo zlé znamení.

„Můžeš vstát?“ zeptala se Delia Grace, když mi pomáhala na molo, a já znovu obrátila pozornost k přítomnosti.

„Šaty jsou podstatně těžší, když jsou zmáčené,“ připustila jsem.

„Ach, Hollis. Tolik mě to mrzí! Nechtěla jsem, abys kvůli mně spadla do vody!“ zvolala Nora, když vystoupila ze svého člunu.

„Nesmysl! Byla to má chyba a vzala jsem si z ní pořádné poučení. Odted budu řeku obdivovat jen ze svého okna,“ odpověděla jsem a mrkla na ni.

Zasmála se a vypadala přitom, jako by to dělala proti vlastní vůli. „Určitě jsi v pořádku?“

„Ano. Zítra mi možná poteče z nosu, ale jsem jako rybička a dvakrát tak mokrá. Nic ti nevyčítám. Věř mi.“

Usmála se a působilo to upřímně.

„Počkej, pomohu ti,“ nabídla se.

„Já to zvládnu,“ obořila se na ni Delia Grace.

Nořin úsměv se okamžitě vytratil. Už nevypadala potěšeně, nýbrž vrcholně podrážděně. „Ano, o tom nepochybují. Vzhledem k tomu, že *dívka jako ty nemá* naději zaujmout Jamesona osobně, nezbyvá ti, než se držet Hollisiných sukní.“ Povytáhla obočí a otočila se. „Na tvém místě bych se jí držela zuby nehty.“

Chtěla jsem Noře říct, že Delia Grace nemůže za to, v jaké situaci se ocitla, ale vtom mi kamarádka položila ruku na hrud', aby mě zarazila.

„Jameson to uslyší,“ procedila Delia Grace skrz zatnuté zuby. „Raději pojďme.“ Z jejího tónu bylo patrné, jak hluboce se jí ta slova dotkla, ale měla pravdu. Muži bojovali na válečných polích, ženy za svými vějíři. Pevně jsem se jí držela, když jsme se vracely do hradu. Napadlo mě, jestli se po tolika urážkách za jediné odpoledne nestáhne na druhý den do sebe. Dělávala to často, když jsme byly malé a její srdce už nedokázalo snést další slovo.

Avšak na druhý den ráno byla u mě v komnatě a mlčky mi upravovala vlasy do dalšího propracovaného účesu. Když byla v plné práci, někdo zaklepal. Delia Grace otevřela dveře a dovnitř vpadla armáda služebných, které přinášely jednu vázu s prvními jarními kvítky za druhou.

„Co to má znamenat?“ zajímala se Delia Grace a ukazovala jim, ať květiny postaví na jakoukoli volnou plochu, kterou najdou.

Jedna ze služebných přede mnou udělala pukrle a podala mi složený lístek. Usmála jsem se sama pro sebe a nahlas ho přečetla: „„Napadlo mě, že pokud jste se nastydla a nemůžete se dnes vypravít do přírody, měla by příroda přijít za svou královnou.““

Delia Grace vykulila oči. „*Za svou královnou?*“

S rozbušeným srdcem jsem přikývla.

„Prosím, najdi mé zlaté šaty. Myslím, že si král zaslouží, abych mu poděkovala.“

KAPITOLA 3

Prošla jsem chodbou s hrdě vztyčenou hlavou a Delia Grace se držela hned za mnou. Zachytávala jsem pohledy starších dvořanů, usmívala se na ně a zdravila je pokývnutím. Většina mi nevěnovala pozornost, což mě nepřekvapovalo. Věděla jsem, že podle nich nemá valný význam sbližovat se s královou nejnovější oblíbenkyní.

Až když jsme dorazily k hlavní chodbě vedoucí do velké síně, zaslechla jsem něco, co mě podráždilo.

„To je ta, o které jsem ti říkala,“ zašeptala jakási žena přítelkyni tónem, který se nedal zaměnit za pochvalný.

Ztuhla jsem a podívala se na Delii Grace. Měla přimhouřené oči, takže to také zaslechla a netušila, jak si to vyložit. Bylo možné, že se ženy bavily o ní. O jejích rodičích, o jejím otci. Ovšem pomluvy, které se kolem Delie Grace šířily, nebyly ničím novým a škádlení, které je provázelo, bylo většinou záležitostí mladých dam, které chtěly někoho popíchnout. Všichni ostatní se zajímali o nové, vzrušující zvěsti.

Takové, jež mohly provázet nejnovější favoritku mladého krále Jamesona.

„Dýchej,“ nařídila mi Delia Grace. „Král chce vidět, že se cítíš dobře.“

Dotkla jsem se květiny za uchem, abych se ujistila, že mi neupadla. Uhladila jsem si šaty a kráčela jsem dál. Delia Grace měla pochopitelně pravdu. Stejnou strategii používala už roky.

Když jsme vešly do velké síně, upřely se na nás jednoznačně nesouhlasné pohledy. Snažila jsem se zachovávat nicneříkající výraz, ale za tou maskou jsem byla uzlíček nervů.

Muž stojící u zdi se založenýma rukama zavrtěl hlavou.

„Přineslo by to hanbu celé zemi,“ zamručel kdosi, když mě míjel.

Koutkem oka jsem zahlédla Noru. V rozporu se všemi instinkty, jimiž jsem se do včerejška řídila, jsem zamířila za ní s Delií Grace, která mě následovala jako stín.

„Dobré ráno, lady Noro. Nejsem si jistá, jestli sis všimla, ale někteří z dvořanů jsou dnes...“ Nedokázala jsem pro to najít slovo.

„Ano,“ odpověděla tiše. „Zdá se, že se někdo, kdo se zúčastnil včerejší plavby, rozpovídal o naší malé bitvě. Já podle všeho ničí nevoli nevzbudila, na druhou stranu ovšem také nejsem králova oblíbenkyně.“

Polkla jsem. „Jenže Jeho Veličenstvo tento rok věnovalo svou pozornost jedné dámě za druhou, jako by o nic nešlo. Jistě nemá v úmyslu setrvávat v mé společnosti o nic déle, tak v čem je problém?“

Nora protáhla obličej. „Pozval tě ven z paláce. Nechal tě sedět pod zástavou. Můžeš si myslet, že včerejšek nebyl ničím výjimečný, ovšem zcela se vymykal pozornostem, jež projevoval ženám před tebou.“

Ach tak.

„Stojí za tím lordi, že ano?“ zeptala se Delia Grace Nory. „Členové rady.“

Za dobu, co jsem je obě znala, to byl jejich první zdvořilý rozhovor za celá léta. Nora krátce soucitně přikývla.

„Co to znamená?“ zajímala jsem se. „Proč by mělo králi záležet na tom, co si kdo myslí?“

Delia Grace, která vždy snadno pochytila lekce týkající se vlády a protokolu, nenápadně zakoulela očima. „Lordi spravují hrabství místo krále. Závisí na nich.“

„Pokud chce král zajistit mír ve vzdálených koutech země a očekává řádný výběr daní, potřebuje lordy a radu, kteří to zařídí,“ dodala Nora. „Když jsou lordi nespokojení se stavem věcí, no, řekněme, že by mohli začít odvádět jen polovičatou práci.“

Aha, takže král by mohl ztratit příjem i bezpečí, kdyby se dopustil bláhové chyby a spojil život s někým, kdo se lordům nezamlouvá. S někým jako je děvče, které spadlo do řeky, když házelo ovoce na jinou dívku, navíc před sochou postavenou na počest jedné z největších královen, kterou kdy naše země měla.

Na okamžik jsem se dočista propadala hanbou. Špatně jsem si Jamesonova slova a záměry vyložila. Skutečně jsem se domnívala, že bych se mohla stát královnou.

Pak jsem si ale připomněla: vždy mi bylo jasné, že královnou nebudu.

Jistě, bylo by příjemné být nejbohatší dámou v celé Coroi, aby lidé na mou počest stavěli sochy... jenže takové úvahy nebyly realistické a Jameson se za chvíli nechá pobláznit dalším roztočilým úsměvem. Nejlepší bude, když si budu prostě užívat jeho nákladné flirtování, dokud ho to nepřejde.

Vzala jsem Noru za ruku a otočila jsem se k ní. „Děkuji ti. Za tu trochu zábavy včera a za tvou dnešní upřímnost. Jsem ti zavázána.“

Usmála se. „Za pár týdnů nás čeká Den korunovace. Pokud si budete s králem stále blízcí, předpokládám, že pro něj připravíš slavnostní tanec. Jestli k tomu dojde, dovol mi se ho zúčastnit.“

Spousta dívek předváděla v Den korunovace nové tance s nadějí, že tak prokáží králi svou úctu. Usoudila jsem, že jestli o mě Jameson bude tou dobou stále projevovat zájem, bude se ode mě očekávat, že také nějaký přichystám. Co jsem si pamatovala, Nora byla velmi graciézní. „Budu potřebovat veškerou možnou pomoc. Rozhodně pro tebe najdu místo.“

Pokynula jsem Delii Grace, aby mě opět následovala. „Pojď. Musím poděkovat králi.“

„Zbláznila ses?“ zašeptala užasle. „Přece ji doopravdy nenecháš tančit s námi.“

Nevěřicně jsem se na ni podívala. „Právě mi prokázala velkou laskavost a k tobě se chovala víc než zdvořile. Je to jen tanec a ona se pohybuje velmi ladně. Díky tomu uděláme všechny dobrý dojem.“

„To, co udělala dnes, sotva napraví její předchozí zlomyslnosti,“ trvala na svém Delia Grace.

„Dospíváme,“ řekla jsem jí. „Věci se mění.“

Z jejího výrazu bylo zřejmé, že ji má odpověď ani za mák neuchlácholila, ale dál nic neříkala, zatímco jsme se proplétaly morem lidí.

Král Jameson seděl v čele velké síně na vyvýšeném kamenném stupínku. Ten byl široký a byl zbudovaný tak, aby na něm mohla zasednout početná královská rodina. Nyní na něm však stál pouze osamocený trůn se dvěma menšími židlemi po stranách, na nichž sedávali v ten čas nejdůležitější hosté.

Velká síň se využívala pro všemožné účely: pro přijímání hostů, plesy, a dokonce se zde každý den pořádaly večere. Podél východní zdi se nacházely schody na galerii pro hudebníky lemované vysokými okny, jež dovnitř propouštěla záplavu slunečního světla. Můj pohled ovšem pokaždé, když jsem vešla do síně, přitahovala západní zeď, kterou po celé délce zdobila šestice vitráží, jež